

Х

Надходить ніч. Боюсь я тої ночі!
Коли довкола світ увесь засне,
Я тільки сам замкнуть не можу очі:
Загиб спокій, і сон мина мене.
Я сам сиджу і риюсь в своїй рані,
І плачу й тужу, плачу і клену,
І мрії всі летять, біжать, мов п'яні,
До неї! Бачать лиш її одну.
І бачиться, що з мріями отими
Й душа моя летить із тіла геть;
І щось, немов крилаті серафими.
Несе її – і чую я їх лет.
До мене ж безгранична тривога,
Бліда розпука підсідає вмить,
І чорні думи, мов з фортуни рога,
На мене ллє, щоб світ мені затьмить.
І бачиться, що я в якійсь безодні,
Де холод, слизь і вітер, темно скрізь
І виють звірі, люті та голодні,
І стогне бір, і гіллям б'ється ліс.
Ось на розпутті я стою пустому
І весь тремчу, гадюка серце ссе,
Не видно шляху, тільки голос грому
Якусь погрозу дикую несе.
І я безсильний, хорий, і утома,
Мов млинове каміння, тисне грудь, –
Бездомний – я бажав би бути дома,
В теплі бажав би, в щасті відітхнуть.
Я, що так довго, гаряче кохаю

І за любов знайшов погорду й глум,
Бажаю хоч на хвилю бути в раю,
Обнять тебе, ціль моїх мрій і дум.
Обнять тебе, до серця пригорнути,
Із твоїх уст солодкий нектар пить,
В твоїх очах душею потонути,
В твоїх обіймах згинуть і ожить.
Та дощ січе, скрипить обмокле гілля,
Вихри ревуть: «Дарма! Дарма! Дарма!»
І заревло скажене божевілья
У серці: «Ні! Чи ж виходу нема?
Ні! Мусить бути! Не хочу погібати,
Не знавши хоч на хвилечку її!
Хоч би прийшлося і чорту душу дати,
А сповняться бажання всі мої!»
І чую, як при тих словах із мене
Обпало щось, мов листя, мов краса,
А щось влилося темне і студене, –
Се віра в чорта, віра в чудеса.